

MEKTUPDA BİRİKENLERİN SIZIM SIZIM SIZISI

Canım kardeşim,

Evvvelki gece sesini duymak, seninle konuşmak iyi geldi.

Bir de aramızdaki saat farkını tutturabilseydik..

İnsana dostuyla yüz yüze konuşup dertleşemese de bazen onun sesini duymak, uzaklarda da olsa sağ salım olduğunu bilmek iyi geliyor.

Çok zükkür kardeşim aslında yüce yaratıcının lütfettikleri karşısında sıkıntım, derdim, kederim varmış desem O'na karşı nankörlük edeceğimi düşünürüm hep.

Ama insanın işte çoğu zaman nasıl bir nimet helezonu içerisinde olduğunu unutup derdin ve tasaman girdabına giriveriyorsun.

Şu günlerde kendimle ilgili bazı endişelerim var belki bu endişeler sesime aksetmiş ve kesinlikle 'kalbime azına bir dil' olarak gördüğüm kardeşime malûm olmuştur.

Maddî sıkıntılar, gündelik koşturmalar, yetiştirilmesi gereken yerler, uradanlaştığımız alışkanlıklar, mecburi kabuller, herkes

birbirinden çok memnunuz ve herkes mutluyuz şeklinde oynanan
'mıflı' oyunlar, birbirlerine çekilen peşkeşler vs. vs...

tüm bunların ötesinde ben yani kendim. Ve ihtiyacım olan
sahicilik.

Ya da en sahici olanla aramda açtığım mesafe ve kapamaya
çalıştığım boşluklarım.

Öyle demıştim yakımdaki birine
'eksi 38 derecede tuttuğum gece karanlığındaki nöbetlerde
önceliklerimi belirledim' diye.

Ama sevgili dostum önceliklerimin de öncesinde işler çıkıveriyor
karşıma.

Kendimle ben arasından bir türlü ayrılarak
öncelleyemiyorum sahiciliği.

Hep ücretlerde kalıyorum şu sıralar.

Bir sürü projeler, plânlar, çalışma takvimleri yapıyorum,
daha da okumak gerek diyorum kendi kendime.

Ama kendimde kaldığı için bu kararlar ben'e ulaşamıyor ve
kalakalıyorum öylece.

Geçen gün çalışma adamı düzenlerken 1997 yılında bana yazdığın
bir sayelin epliğindeki mektubunu tekrar okudum sevgili kardeşim.

Kezke demeden aklıma getiriyorum o vakitleri.

Ama kendimle aramda açılan mesafeler geliyor aklıma ve kezke
diyorum dünyaya katılırken bu kadar da ehemmiyet vermeseydin
gelip geçici olana.

Sadece gelip ve geçseydi de dünya, yerleşmeseydi bana.

Belki benim limanım çok uzaklarda dostum, ama aramaktaki
azmimde çatırtilar hissediyorum son zamanlarda.

Kalben kendime yakın gördüğüm insanlardaki uzaklık daha da
hassaslaştırıyor bu hissimi ve aynı ülkede, aynı şehirde, aynı

mahallede onlarla bir arada bulunmama rağmen ne kadar da yalnız
kaldığımı görüyorum.

Yalnızlık azmimi kuruyor kardeşim.

Burkuyor beni.

Aslında en çok da yalnızlıktaki hakikate giden yolu görememek
acıyor canımı.

Öyle demişti şair

'yalnız kalmakla önümde Allah'a giden bir yolun açıldığını fark
kettim' diye.

İşte benim hesabım da burada başlıyor.

Şair gibi olamadığımı görüyorum ve diyorum ki

'bu kadar mıyım ben?

Teknemdeki çamura bu kadar mı can verildi?

Neden yürüyemiyorum yolumu?

Yolculuğumla kendim arasındaki bazı neden kuramıyorum?

Tütmesi gereken ocağın dumanları hiç mi bana işaret çakmayacak?

Ben'im hiç mi bırakmayacak yakamı?

Kendi kendimliğimle hiç mi kalamayacağım?

Sana bu satırları yazarken heyecanla yanıma gelip
'baba bugün öğretmenimiz civciv aldı, onları okulda besleyeceğiz'
diyen oğlumun içindeki yazama sevincinin çok küçük bir parçasını
bile hissedemiyorum kardeşim.

Etrafındaki iki yüzlülükler çok olumsuz tesir ediyor bana.
'Onlar gibi olayın sahtekârlığı'nı oynatıyorum diyorum bu da
olmuyor.

Çok yabancı kalıyorum bu oyunda ve sram seçiyor
'hadi diyorlar senin işin bitti. Oyununu beşenmedik.'
Ve yalnızlığıma bakıyorum uzakta.

Sensin diyorum en büyük dayanak noktam ama sana da
böyle yaklaşılmaz ki.

En büyük ikiyüzlülük seninki aslında diyorum.

Ve 'Araf'a seçiyorum oradan:
Talihsizlerin ve yurtsuzların mekânına.

Aradayım dostum şu sıralar.

Araf'ta

Arada kalmışlığı hissediyorum bir aralık ve bir uzda...

Herneyse kardeşim, bendeki hal bu minval üzere.

Dosta ihtiyacı olduğunda

"keşke 'D' burada olsaydı"

diye içinden geçiren kardeşim

İbrahim